

На другия день, сутриньта рано, болярката съ дѣцата си излѣзе да изглѣда що има около имъ; отъ много уморяване нищо неможи да преглѣда миналия день. Видѣ навредъ, колкото око стига, сичко живописно, хубаво. Въглищарскытѣ колибы, распръснаты, по три, по четири скупомъ изъ дълбокытѣ долины кривины, а помѣжду тѣхъ малкатаводичена вада сребрилата си вода на лѣкатушки лѣеше; ревнивы на глѣдъ ливады, близнавы, синкавы и червеникавы канары, и съ сѣкаква рода зелены храсты покриты; дълговласи и выторогы козы катеряхъ са по най-стръмнытѣ мѣста: сичко наедно, освѣтено отъ първытѣ слънчѣвы зари, показваше таквази чюдесна хубавина, каквато и най-маистора живописецъ неможе изобрази.

Воденчеря щомъ съглѣда гостытѣ си, изкочи отъ воденицата, минъ по тѣсната дѣска, турена напрѣки връхъ вадата, и отиде на срѣща имъ. „Е, кажете ми господство ви, какъ ви са вижда, извика той, не е ли право че по цѣла долина нема пò-гиздаво мѣсто отъ това? Тамъ долу по дъното тъмна сѣнка покрыва, а тука слънцето съ първытѣ си зари боядисало. Често са случва ёще гъсты черникавы мъглы да са виѣтъ край колибенытѣ комини